

ΕΤΟΣ 54ov

9 'Ιουλίου 2006

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 28 (2771)

Η ΕΞΟΥΣΙΑ

«ἄνθρωπός εἰμι ὑπό ἐξουσίαν»

Ἡ συζήτηση τοῦ Χριστοῦ μέ τόν ἐκατόνταρχο εἶναι ἀποκαλυπτική γιά ὅλους τοὺς χριστιανούς κάθε ἐποχῆς. Εἶναι ὑποδειγματική ἡ αὐτοσυναίσθηση τῆς ἀναξιοῦτητας πού ἐκφράζει ἡ ὁμολογία τοῦ ρωμαίου ἀξιωματικοῦ: «Κύριε, δέν εἶμαι ἄξιος νά σέ δεχτώ στό σπίτι μου».

Ἡ ἐντύπωση πού προκαλεῖ ἡ παραπάνω ἀπάντηση ἐπιτείνεται ἀπό τό γεγονός ὅτι ὁ ἐκατόνταρχος ἦταν ἕνας ἄνθρωπος πού ἐκπροσωποῦσε τήν κρατική ἐξουσία. Ἄνθρωποι πού ἔχουν μιὰ δημόσια σχέση καί ἔχουν ὑπό τίς διαταγές τους ἄλλους ἀνθρώπους δέν διακατέχονται πάντοτε ἀπό ταπεινό φρόνημα.

Ἡ ἀπάντηση ἐπισημαίνει τή σχέση πού πρέπει νά ἔχει ὁ κάθε ἄνθρωπος μέ τόν Θεό. Μέ τή συναίσθηση τῆς ἀναφορᾶς στόν Θεό βοηθεῖται ὁ φορέας τῆς ἐξουσίας νά κατανοήσει ὅτι ὁ ἴδιος εἶναι ἀπλῶς διαχειριστής τῆς ἐξουσίας πού ἀνήκει στόν Θεό.

Ἐξουσία καί ἄρχοντες

Ἡ ἐξουσία κατά τή χριστιανική διδασκαλία παρουσιάζεται ὡς συνεκτικός δεσμός μέσα στή διασπασμένη ἀνθρωπότητα. Ἡ ἄσκηση τῆς ἐξουσίας προνοήθηκε ἀπό τόν Θεό ὡς διακόνημα γιά τόν περιορισμό τοῦ κακοῦ καί τήν προστασία τοῦ καλοῦ. Αὐτό ὅμως δέν σημαίνει ὅτι καί οἱ ἄρχοντες εἶναι ὄργανα τοῦ Θεοῦ. Κατά τόν ἱερό Χρυσόστομο τό θέλημα τοῦ Θεοῦ ἐκφράζει ἡ ὑπαρξη ἐξουσίας καί ὄχι ὁ συγκεκριμένος ἄρχοντας. Τό ἐπίπεδο στό ὁποῖο κινεῖται ἡ ἐξουσία, ὅπως καί κάθε κοινωνικός θεσμός, ὑπερβαίνει τά ἐπιμέρους ἄτομα. Γι' αὐτό καί οἱ πιστοί, ἐνῶ ἀποδέχονται τήν ἐξουσία, δέν στηρίζονται στους ἄρχοντες ἀλλά στόν Θεό.

Οἱ πιστοί εἶναι φυσικό νά ἐνδιαφέρονται γιά τήν πολιτική ζωὴ εἴτε ὡς πολίτες εἴτε ὡς ἐκπρόσωποι καί διαχειριστές τῶν κρατικῶν ἐξουσιῶν. Ἄλλωστε καί ἡ

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ματθ. η' 5-13)

Πίστη πού σώζει

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθόντι τῷ Ἰησοῦ εἰς Καπερναοῦμ, προσῆλθεν αὐτῷ Ἐκατόνταρχος, παρακαλῶν αὐτόν, καὶ λέγων· Κύριε, ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλυτικός, δεινῶς βασανιζόμενος. Καὶ λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγὼ ἐλθὼν θεραπεύσω αὐτόν. Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἐκατόνταρχος ἔφη· Κύριε, οὐκ εἰμι ἰκανὸς ἵνα μου ὑπὸ τὴν στέγην εἰσέλθῃς· ἀλλὰ μόνον εἰπέ λόγῳ, καὶ ἰαθήσεται ὁ παῖς μου. Καὶ γὰρ ἐγὼ ἄνθρωπος εἰμι ὑπὸ ἐξουσίαν, ἔχων ὑπ' ἐμαυτὸν στρατιώτας· καὶ λέγω τούτῳ, Πορεύθητι, καὶ πορεύεται· καὶ ἄλλῳ, Ἔρχου, καὶ ἔρχεται· καὶ τῷ δούλῳ μου, Ποίησον τοῦτο, καὶ ποιεῖ. Ἀκούσας δὲ ὁ Ἰησοῦς, ἐθαύμασε, καὶ εἶπε τοῖς ἀκολουθοῦσιν· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐδὲ ἐν τῷ Ἰσραὴλ τοσαύτην πίστιν εὔρηον. Λέγω δὲ ὑμῖν, ὅτι πολλοὶ ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν ἤξουσιν, καὶ ἀνακλιθήσονται μετὰ Ἀβραάμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν· οἱ δὲ υἱοὶ τῆς βασιλείας ἐκβληθήσονται εἰς τὸ σκοτὸς τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρῆγμός τῶν ὀδόντων. Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς τῷ Ἐκατόνταρχῳ· Ὑπαγε, καὶ ὡς ἐπίστευσας γενηθήτω σοι. Καὶ ἰάθη ὁ παῖς αὐτοῦ ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ.

ἀποχή ἀπὸ τὴν πολιτικὴ ἀποτελεῖ κάποια μορφή πολιτικῆς τοποθετήσεως. Ἡ τοποθέτηση μάλιστα αὐτὴ ὑποβαθμίζει περισσότερο τὴν πολιτικὴ ζωὴ. Ἡ ἀποφυγὴ τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τοὺς ἀξίους ἀφήνει τὴ διαχείρισή της στοὺς φαύλους.

Τὰ ὅρια τῆς ἐξουσίας

Ἐχωρίζοντας ὁ Χριστὸς «τά τοῦ Καίσαρος» καὶ «τά τοῦ Θεοῦ» (Ματθ. 22,20) περιορίζει τὸν Καίσαρα καὶ τὴν ἐξουσία του μέσα στὸν κόσμον. Δηλαδή τὴν ἐκκοσμικεύει. Κύριος εἶναι μόνον ὁ Θεός. Ἡ κρατικὴ ἐξουσία εἶναι συμβατικὴ. Ἀνήκει στὸν κόσμον πού θά καταργηθεῖ. Αὐτό ὅμως δέν ἀναιρεῖ τὴ σχετικὴ ἀξία της γιὰ τὴν παρούσα ζωὴ. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος προτρέπει τοὺς χριστιανούς νά ὑποτάσσονται στὴν ἐξουσία, γιατί προέρχεται ἀπὸ τὸν Θεό (Ρωμ. 13,1). Αὐτό δέν σημαίνει ἐξαγιασμό τῆς ἐξουσίας, ἀλλὰ παραδοχὴ τῆς χρησιμότητάς της γιὰ τὴν περιστολή τοῦ κακοῦ. Ὅπως ὁ θάνατος παραχωρήθηκε ἀπὸ τὸν Θεό ὡς εὐεργεσία, γιὰ νά μὴ μένει ὁ ἄνθρωπος αἰώνια στὴν ἄμαρτία, ἔτσι παραχωρήθηκε καὶ ἡ ἐξουσία: γιὰ νά μὴν ὑπάρχει ἀναρχία καὶ ἀτομικὴ αὐθαιρεσία.

Ἐλευθερία καὶ ὑποταγή

Ὁ Χριστὸς ἐλευθερώνει ἀπὸ τὴν ἐξουσία, ὅπως καὶ ἀπὸ τὸν θάνατο. Ἡ ἐλευθερία αὐτὴ ἔχει ἐσατολογικὸ χαρακτῆρα. Ὅσο ὁ πιστὸς ξενοδοχεῖται στὸν κόσμον αὐτό πού θά καταργηθεῖ, δέν ζεῖ μὲ πληρότητα τὴν ἐλευθερία, ἀλλὰ ὑπόκειται στὴν ἐξουσία. Ὡς πολίτης ὅμως τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ εἶναι ἤδη ἐλεύθερος ἀπὸ τὴν ἐξουσία. Ἡ φύση τῆς ἐλευθερίας τοῦ χριστιανοῦ προσδιορίζει καὶ

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Τόν καιρόν ἐκεῖνον ὅταν ἦλθε ὁ Ἰησοῦς εἰς τήν Καπερναοῦμ, ἦλθε πρὸς αὐτόν ἕνας ἑκατόνταρχος, ὁ ὁποῖος τόν παρακαλοῦσε καί τοῦ ἔλεγε, «Κύριε, ὁ δοῦλός μου εἶναι κατάκοιτος εἰς τό σπίτι, παράλυτος, καί ὑποφέρει τρομερά». Ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέγει, «Ἐγὼ θά ἔλθω καί θά τόν θεραπεύσω». Ἀπεκρίθη ὁ ἑκατόνταρχος, «Κύριε, δέν εἶμαι ἄξιος διὰ νά μπῆς κάτω ἀπό τήν στέγην μου, ἀλλά μόνον πές ἕναν λόγον καί θά θεραπευθῇ ὁ δοῦλός μου. Διότι καί ἐγώ, πού εἶμαι ἕνας ἄνθρωπος ὑπό τήν ἐξουσίαν ἄλλων, ἔχω ὑπό τās διαταγās μου στρατιῶτες καί λέγω εἰς τοῦτον «Πήγαινε», καί πηγαίνει καί εἰς ἄλλον «Ἔλα», καί ἔρχεται καί εἰς τόν δοῦλόν μου, «Κάνε τοῦτο» καί τό κάνει». Ὅταν ἄκουσε αὐτά ὁ Ἰησοῦς, ἐθαύμασε καί εἶπε εἰς ἐκείνους, πού τόν ἀκολουθοῦσαν, «Σᾶς βεβαιῶ ὅτι οὔτε εἰς τούς Ἰσραηλίτας δέν εὐρῆκα τόσον μεγάλην πίστιν. Σᾶς λέγω, ὅτι πολλοί θά ἔλθουν ἀπό τήν Ἀνατολήν καί τήν Δύσιν καί θά καθήσουν εἰς τό τραπέζι μαζί μέ τόν Ἀβραάμ καί τόν Ἰσαάκ καί τόν Ἰακώβ εἰς τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἐνῶ τά παιδιά τῆς βασιλείας θά ριφθοῦν ἔξω εἰς τό σκοτάδι. Ἐκεῖ θά εἶναι τό κλάμα καί τό τρίξιμο τῶν δοντιῶν». Καί εἶπεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τόν ἑκατόνταρχον, «Πήγαινε καί ἄς σοῦ γίνῃ ὅπως ἐπίστεψες». Καί ἐθεραπεύθηκε ὁ δοῦλος κατὰ τήν ὥραν ἐκείνην.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήτων καθηγ. Β. Βέληλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

τή φύση τῆς ὑποταγῆς του στήν κρατική ἐξουσία. Ἡ ὑποταγή του εἶναι σχετική.

Ὁ χριστιανός δέν εἶναι δοῦλος τοῦ κόσμου ἢ τῶν ἀρχόντων τοῦ κόσμου, ἀλλήλα παιδί τοῦ Θεοῦ καί πολίτης τῆς βασιλείας του. Τελικός κριτής του δέν εἶναι ὁ κοσμικός ἄρχοντας ἀλλήλα ὁ Θεός. Αὐτό δέν μειώνει τίς εὐθύνες καί ὑποχρεώσεις του στόν κόσμο, βεβαιώνει ὁμως τήν ἐλευθερία του. Ἡ ἀναγνώριση κυριότητας ἀνθρώπου σέ ἄνθρωπο εἶναι χριστιανικά ἀπαράδεκτα. Οἱ κοσμικοί ἄρχοντες δέν δικαιοῦνται νά εἶναι δυνάστες. Ἡ ἐξουσία τους εἶναι περιορισμένη καί συμβατική.

Μορφές καί ὅρια ὑποταγῆς

Βασική ὑποχρέωση τῶν χριστιανῶν εἶναι ἡ ὑποταγή. Αὐτή πραγματοποιεῖται ἀπέναντι στόν Θεό, τόν πλησίον καί τούς κοσμικούς ἄρχοντες. Ἡ ὑποταγή στόν Θεό εἶναι ἀπόλυτη καί καθολική, ἐνῶ ἡ ὑποταγή στόν πλησίον καί στούς ἄρχοντες εἶναι μερική καί σχετική.

Ἡ πειθαρχία στήν κρατική ἐξουσία ἔχει τά ὅριά της καί νοεῖται ὡς ὑποταγή στίς ἀπαιτήσεις τοῦ κοινοῦ καλοῦ. Ἡ διαστρέβλωση τοῦ κοινοῦ καλοῦ στό ὄνομα τῆς πειθαρχίας στήν ἐξουσία εἶναι ἀσυμβίβαστη πρὸς τό πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπιπλέον ἡ πειθαρχία στήν κρατική ἐξουσία δέν δικαιολογεῖ τήν καταστρατήγηση τοῦ θείου θελήματος. Ὅταν οἱ ἀπαιτήσεις τῶν κρατούντων ἔρχονται σέ ἀντίθεση μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὁ χριστιανός ὀφείλει νά πειθαρχεῖ στόν Θεό καί ὄχι στούς ἀνθρώπους.

9 Ιουλίου 2006: ΚΥΡΙΑΚΗ Δ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Παγκρατίου ιερομάρτυρος επίσκοπου Ταυρομενίας († α΄ αι.).
Ἦχος: γ΄ – Ἑωθινόν: Δ΄ – Ἀπόστολος: Ρωμ. ς΄ 18-23 – Εὐαγγέλιον: Μαθ. π΄ 5-13.
Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 16 Ιουλίου, Ε΄ Ματθαίου.
Ἀπόστολος: Τίτ. γ΄ 8-15 – Εὐαγγέλιον: Μαθ. ε΄ 14-19.

Ὁ καθορισμός τῶν ὁρίων τῆς ἐξουσίας δέν ἐγκαταλείπεται στήν αὐθαιρεσία τῶν φορέων της, ἀλλῆ ἀλέγχεται ἀπό τοὺς πιστοὺς στό ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Τέλος ἡ χριστιανική ζωὴ δέν περιορίζεται στόν σεβασμό τῶν νόμων τῆς κοινωνικῆς συμβίωσης, ἀλλῆ τοὺς ὑπερβάλλει. Τό ἰδεῶδες τοῦ χριστιανοῦ δέν εἶναι νά γίνεαι καλός πολίτης, ἀλλῆ νά τελειωθεῖ κατὰ τό πρότυπο τοῦ Χριστοῦ· νά γίνεαι θεός κατὰ χάρη. Οἱ χριστιανοὶ ὑπακούουν στοὺς νόμους. Ἐν ὅμως συμβαίνει νά πολεμοῦνται καί νά διώκονται, οἱ διωγμοὶ καί τά μαρτύρια γίνονται ἀφορμὲς ὁμολογίας καί μαρτυρίας γιὰ τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ.

Ἄρχιμ. Γ. Χ.

Ἡ ΑΝΑΓΝΩΣΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

Ἡ ἀνάγνωσις τῆς Γραφῆς βοηθεῖ ποικιλοτρόπως τόν ἄνθρωπο. Τόν φωτίζει καί τόν ἀγιάζει. Τοῦ παρέχει τὴ ζωογόνο πνοὴ τοῦ Παρακλήτου, ὁ ὁποῖος δέν πνέει μόνο στίς σελίδες τῶν ἱερῶν κειμένων τῆς Γραφῆς, ἀλλῆ καί στίς καρδιές ἐκείνων πού μέ εὐλάβεια τὴν ἀναγιγνώσκουν. Τοῦ δίνει παρηγοριά στίς δύσκολες ὥρες καί τά σκληρά προβλήματα τῆς καθημερινότητος τοῦ βίου καί δύναμη στό νά καταπολεμήσει τά πάθη του, τὴν ἁμαρτία καί τὴν ψυχοκτόνο μηχανή τοῦ πνεύματος τῆς ἀκαθαρσίας. Διευρύνει τὸ πνεῦμα του μέσα στή στενότητα τῆς ζωῆς. Φτερώνει τὸ νοῦ του στὰ ὑψηλά καί ἀθέατα.

Ἀπ' τό βιβλίον τῶν ἐκδόσεων μας:

Ἄπαντήσεις σέ ἐρωτήματα σωτηριολογικά (Ἄ. Θεοδώρου)

Ἀκοῦστε τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

ΤΩΡΑ καί ΔΟΥΡΥΦΟΡΙΚΑ

Γιὰ περισσότερες Πληροφορίες: 210 72 98 222

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰσοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξις, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωσις, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμον μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

Οἱ «ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ» τῶν φοιτητῶν τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας στό Διαδίκτυο: www.apostoliki-diakonia.gr/gr_main/profile/oikotrofeion.htm